

עפ"א 34608/11/17 - מנחם אופיר - בעצמו נגד ועדה מקומית לתכנון תמר, רמת הנגב

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"א 34608-11-17 אופיר נ' ועדה מקומית לתכנון תמר, רמת הנגב

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
המערער	מנחם אופיר - בעצמו
נגד	
המשיב	ועדה מקומית לתכנון תמר, רמת הנגב ע"י ב"כ עו"ד מרדכי אזולאי

פסק דין

הערעור נסוב על הכרעת דין שניתנה ביום 05/02/17 ועל גזר דין שניתן ביום 23/10/17 בבית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' דנינו). המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות הבניה המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, שעיקרן, שימוש שלא כדין בשטח המוגדר בהיתר כ"חניה מקורה" לשם מגורים, משרד וחדר עבודה, לאחר שסגר את המבנה שיועד לחניה, בדלת ובקירות. הושת על המערער קנס בסך 20,000 ₪ כמו גם תשלום היטל השבחה בסך 20,000 ₪ והוא חויב לחתום על התחייבות עצמית בסך 40,000 ₪. כמו כן, נצטווה המערער להפסיק את השימוש החורג ולהתאים המבנה להיתר הבניה, לרבות על ידי הריסת החלק הטעון הריסה.

הערה מקדימה

יוקדם ויוער כי התנהלות המערער בבית משפט השלום הייתה חריגה למדי. הכרעת הדין מפרטת את חוסר היציבות של טענות המערער, אשר חדשות לבקרים הגדיר מחדש את יריעת המחלוקת, הרחיב חזית וצמצם, ויתר על טענות עובדתיות ואז חזר בו, העמיד טענות מקדמיות חדשות בשלבים מאוחרים ואז ויתר על טענותיו, והכל בניגוד גמור למקובל בהליכים כאלה, בין על ידי נאשמים מיוצגים ובין על ידי נאשמים שאינם מיוצגים. בית משפט השלום, בחכמתו הרבה ובסבלנות אין קץ, התייחס לכל טענות המערער כפי שאלה עמדו בשלבי מתן פסק הדין, ואף לטענות אשר המערער חזר בו מהן, לכאורה. זאת, נוכח חוסר היציבות בעמדת המערער, והאפשרות כי יחזור שוב אל טענות עליהן ויתר, ולמען הסר ספק.

התוצאה היא החלטות מדויקות וקולעות לאורך ההליך, הכרעת דין מסודרת היטב ומנומקת בבהירות ואף גזר דין מוטעם בחכמה, אף כי מצאתי עצמי חולק על פרקים מסוימים בו. נראה כי הדרך המובילה להחלטות שיפוטיות נבונות אלה הייתה קשה. שכן, קשה מאוד להתחקות אחר טענותיו של המבקש. זאת, למרות שאין מדובר בדמות עילגת, או עני שאין ידו משגת למנות פרקליט לעצמו, אלא אדריכל מוסמך, אשר ענייני תכנון ובניה הם לחם חוקו, מן הסתם יודע כיצד

לכלכל את מעשיו, אשר יכול היה גם להיעזר בעורך דין, ואין לדעת מדוע לא עשה כן (לאחר שהתפטר עורך דינו הראשון).

הודעת הערעור מנוסחת אף היא בסרבול רב מאוד, מרובה בפרטי פרטים, משופעת בהערות אגב, כוללת הפניה לראיות שלא הוגשו, נסמכת על עובדות שלא ברור מה מקורן, ומעלה טיעונים משפטיים לכאורה, אשר הקשרם אינו תמיד ברור. על מנת להתמודד עם הקושי המיוחד, לא יהיה מנוס מחריגה מהמבנה הרגיל בפסק דין שלערוור, כדי לנסות להתמקד בכל סוגיה לגופה ולבחון אם יש ממש בהשגות המערער על פסק הדין שלדיון. מכל מקום, המלאכה שנעשתה היטב בערכאה ראשונה מקלה על מלאכת ערכאת הערעור ומאפשרת לקצר בדברים, תוך הפניה לפסק הדין העיקרי, פסק הדין בבית משפט השלום.

ההליך ועיקרי פסק הדין

1. כתב האישום נגד המערער הוגש ביום 24/02/14 וכתב אישום מתוקן הוגש ביום 13/11/14, בו תוספת עובדתית קלה, בה מוסבר כי החניה שהוסבה שלא כדין לשימוש אחר, משמשת גם למשרד וחדר עבודה, בנוסף על שימוש למגורים אשר תואר בנוסח המקורי.

2. הכרעת הדין מפרטת את השתלשלות ההליך על שלביו השונים (עמ' 97 עד עמ' 102). בית המשפט מתאר, בין השאר, טענות מקדמיות אשר עלו בדיון המענה הראשון (לאחר שנדחתה הבקשה לעיכוב הליכים), אשר רובן נדחו על הסף וחלקן נותרו להכרעה בהכרעת הדין. כן ניתן מענה לכתב האישום בדיון הראשון. בסוף הדיון הוגדרה יריעת המחלוקת בין הצדדים, בשאלה האם לאחר הבניה אכן נעשה שימוש בשטח, למגורים או משרד. בנוסף, הועלו טענות מקדמיות, ביניהן טענות של הגנה מן הצדק, הטוענות לאכיפה ברחבי, שיקולים זרים בהגשת כתב האישום ושיהוי בהגשתו.

3. במסגרת דיון ההוכחות הראשון (25/10/15), נחקר מפקח הוועדה המקומית, בעיקר על שאלת האכיפה הבררנית. לאחר הדיון, התפטר ב"כ המערער והמערער הודיע כי בכוונתו לייצג את עצמו. בשלב זה, המערער העלה טענות מקדמיות נוספות, בהקשר לסמכות התובע להגיש את כתב האישום וטענה לפיה לא קיים שימוש בניגוד להנחיות היועץ המשפטי לממשלה. בירור טענות אלה דרש התייחסות לבקשות ביניים של המערער אודות קבלת מסמכים, ולרבות הליך של ערר.

4. בדיון ההוכחות הבא (6.3.16) טען המערער טענה עובדתית חדשה, שאינה מתיישבת עם כפירתו בדיון המענה. המערער הודה לפתע כי הוא משתמש בחדר "כמשרד, ללימודים לבנות ולי", עם זאת טען כי אין בכך סטייה ניכרת מההיתר, משום שאמנם מסומן כי זהו "מבנה מוסך" אך על פי היתר מותר לו לעשות "שימוש עיקרי" בשטח זה. אז, בסוף עדותו באותו יום (עמ' 95), הודיע המערער כי הוא מעמיד את יריעת המחלוקת ב"שאלה אחת בלבד" והיא כי בהעדר שימוע יש לבטל את כתב האישום. המערער הבהיר כי הוא אינו עומד על יתר טענותיו המקדמיות, ואף לא טוען כי אין במעשים משום עבירה, וזאת נוכח החלטת ועדת הערר המחוזית שניתנה זמן קצר קודם לכן. עם זאת, לאחר מספר ימים הגיש בקשה לתיקון פרוטוקול, ובה טען (בין השאר) כי הוא אכן עומד על טענתו לחפות, לפיה ההיתר בידו מתיר את השימושים שעושה. בית המשפט סירב לתקן את הפרוטוקול בהקשר זה, באשר הדברים שנרשמו בפרוטוקול היו ברורים מאוד. זאת, למרות תיקונים רבים שעשה בחלקים אחרים של הפרוטוקול. אולם, בית המשפט לקח בחשבון כי המערער למעשה חוזר בו מהודייתו ומוויתורו

הטקטים על טענות מקדמיות, והתיר לו, למעשה, לעשות כן.

5. לאחר סיום שמיעת ההוכחות והסיכומים ניתנה **הכרעת הדין**, ביום 5.2.17. נקבע כי המשיבה הוכיחה את כל רכיבי העבירה, כי על פי התכנית הרלוונטית אמורה להיות במקום חניה מקורה, והשימוש המותר הוא לחניה בלבד, וכי המערער עשה שימוש במבנה החניה לכל הפחות כמשרד ומחסן, ללא היתר. זאת, כאשר לא ניתן עוד לעשות במקום שימוש כחניה, נוכח הקיר שבנה. לצד קביעות אלו, נדחו טענות המערער, לפיהן רשאי היה לעשות במבנה החניה שימוש למטרות אחרות, נוכח נוסח חישוב השטחים, לפחות על פי עותק ההיתר אשר בידו. כן, נקבע כי אף אחת מן ההגנות להן טען המערער אינה חלה בנסיבות העניין. לפיכך, הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ונקבע שעשה שימוש בחניה המקורה, כחדר עבודה ולאחסון. פרקי הכרעת הדין הרלוונטיים לערעור, יתוארו בהמשך פסק דין זה, פרק פרק, בהקשר לטענות הערעור.

6. ביום 28.5.17 נשמעו טיעונים לעונש וראיות לעונש, בהן עדויות שמאים מומחים מטעם שני הצדדים. ביום 23.10.17 ניתן **גזר הדין**, בו הדגיש בית משפט קמא את חומרתן של עבירות התכנון והבניה, ואת עמדת הפסיקה המורה להחמיר בענישה בעבירות אלו. בית משפט קמא התייחס לחוות הדעת השמאיות בהקשר להערכת ההשבחה, ולחובה להורות על תשלום בגין היטל ההשבחה ולו בהיקף מסוים. כמו כן, עמד על נסיבות ביצוע העבירה, ובין השאר ציין את התרשמותו מכך שהמערער נעדר כל מורא מפני החוק, ועומד על טענתו המשפטית השגויה לפיה אין עבירה במעשיו, למרות שבעניין זה נקבע אחרת בהחלטות מחייבות, הן של וועדות הערר והן של בית המשפט בעצמו. בגזר הדין נאמר כי למעשה מדובר בהתנהלות מתריסה של המערער, ואין זה מן המקרים בהם בוצעה עבירת תכנון ובניה מתוך מצוקה. בנוסף, צוין כי המערער, המשיך בביצוע העבירה עד שלב גזר הדין, למעשה קורא תיגר על שלטון החוק, תוך הצהרה כי יפעל כהבנתו למרות ההחלטות שהתקבלו בניגוד לדעתו. צוין גם כי מדובר בעבירה כלכלית באופייה, באשר המערער משתמש במקום כמשרד, וכי עבירה זו נמשכת שנים. עם זאת, בית משפט קמא, נכון היה להניח, כטענת המערער ואף שלא הוכחה, כי עבודתו במקום מעטה, באשר עיקר עבודתו באוניברסיטה, ורווחיו ממבנה זה מעטים יחסית. בנסיבות אלה נקבע מתחם עונש של 15,000 עד 35,000 ₪.

7. בתוך מתחם העונש, בית משפט קמא לקח בחשבון כי מדובר במי שאינו לוקח אחריות על מעשיו. לעניין חוות הדעת השמאיות, בית המשפט לא מצא ממש בחוות הדעת מטעם ההגנה, אולם, אף בחוות הדעת מטעם המשיבה מצא בית המשפט פגמים, הן לעניין אופן הערכת שווי הנכסים באותו יישוב והן לעניין התקופה אותה יש לחשב. בנסיבות אלה, גזר בית המשפט את העונשים המפורטים ברישא.

הערעור - ובחינה של טענות הערעור

8. במסגרת ערעורו, לא חזר המערער על טענתו העובדתית כי העובדות המקימות את העבירה, היינו אופן השימוש במבנה הרלוונטי, לא הוכחו. **הערעור התרכז בשלשה מישורים**. הטענה כי השימוש שנעשה, היה בעיקר כחדר עבודה ולימודים, היינו **שימוש עיקרי, הוא שימוש מותר** נוכח ניסוח חישובי השטחים בהיתר שבידו (ניסוח השונה מההיתר שבידי המשיבה), לפיו גם המבנה שסומן בהיתר כ"חניה מקורה" מיועד ל"שימוש עיקרי"; הטענה לפיה נכון היה לבטל את כתב האישום נוכח טענות **ההגנה מן הצדק**; וכן ערעור על **גזר הדין**, בהקשר לגובה הקנס והחיוב בהיטל השבחה. לעניין צו ההריסה וההתאמה, נמסר בדיון כי המערער כבר ביצע חלק זה

של פסק הדין.

9. כאמור, הכרעת הדין לעצמה ברורה מאוד. נקבע כי הוכח שהחלק הרלוונטי של המבנה אמור לשמש כחניה לרכב, הוכח כי נבנו קירות המונעות חניה וכי למעשה החניה הפכה להיות חדר, כאחד מחדרי מהבית, אשר משמש לכל הפחות כמשרד לעבודה ולימודים, וכפי הנראה גם למגורים. נקבע כי המערער לא היה כן, וחלק מגרסתו נדחתה. נקבע עוד כי המערער לא הצליח להוכיח כי הנוסח של היתר שהוא מחזיק אכן תוקן על ידי מהנדס המועצה וכי זהו הנוסח הנכון. המערער לא שכנע את בית משפט קמא, כי פירוש ההיתר הוא שמותר לעשות בחניה שימוש למגורים או כחדר עבודה, אפילו אם הנוסח שלו הוא הנכון. טענותיו המקדמיות המגוונות של המערער, לרבות טענות הקשורות להגנה מן הצדק, נדחו.

10. טענות הערעור תבחנה אחת לאחת, תוך התייחסות להכרעת הדין, ולפי הצורך תוך התייחסות גם לתשובת המשיבה. עם זאת, נוכח המבנה המורכב של הודעת הערעור, הכוללת פרטים רבים, כאשר חלקם הגדול למעשה מיותרים, יש צורך לנסות לקבץ את מכלול הטענות לטיעונים קוהרנטיים ומקובצים, לפי נושאים, ככל הניתן. זאת, על מנת לנסות להתייחס לדברים בצורה בהירה ככל שניתן, על רקע הכרעת הדין. לפיכך, למרות החלוקה לפרקים לפי טענות הערעור, לא בהכרח יישמר סדר הדברים כמובא בהודעת הערעור.

היתר הבניה

11. טענתו הראשונה של המערער היא כי היתר הבניה המצוי בידו שונה מאשר היתר הבניה המצוי במשרדי המשיבה, וכי על פי הנוסח אשר בידו לא בוצעה עבירה. לשיטתו, מדובר בשני מסמכים אשר להם מעמד של מקור, והמערער טוען למעשה כי רשאי הוא להסתמך על העותק אשר בידו. לטענת המערער, מהנדס המועצה בתקופה הרלוונטית הוא אשר שינה את התכנית, בכתב ידו, על גבי העותק שמחזיק המערער. המערער הגיש עותקים של ההיתר, כנספחים להודעת הערעור (נספחים 3 ו-4), כאשר נספח 4 הוא טופס ההיתר ונספח 3 הוא ה"גרמושקה", אשר בו, לשיטת המערער, יש שוני. כן הגיש מקטע המבטא את השוני על פי הנוסח בידו - נספח 7. כמו כן, המערער הצביע על גיליון השלמות להיתר הישן, המלמד לטענתו, כי נדרש לחשב את שטח החניה כ"שטח עיקרי" (להבדיל מ"שטח שירות"), דבר המתאים יותר לנוסח שבידו - נספח 8. המערער טוען כי החישוב של שטחי החניה כחלק מהשטח העיקרי של הבית, בהתאם לגיליון הדרישות, קיים רק בעותק שלו. כך למד המערער כי הנוסח בידו משקף נכון את ההיתר. בהקשר זה יצוין כי בתכנית החלה על השכונה הוגדר כי בעלי מקצועות חופשיים יוכלו להשתמש בבית המגורים גם לצרכי עבודה ובלבד שהמגורים יהיו השימוש העיקרי (ת/29, פסקה א-6).

12. אמנם, גם לשיטת המערער, התכנית החלה על השטח מחייבת הימצאות מקום חניה אחד ומותר לשם כך לבנות חניה מקורה. אולם, לשיטת המערער, אין חניה זו צריכה להיות דווקא בשטח המסומן בתכנית כ"חניה מקורה". שכן, נאמר לו לחשב החניה בחישובי השטחים כחלק "עיקרי" של הבית. לפיכך, יכולה החניה בפועל להיות בשטח אחר, כמו המקום בו הוא חנה את מכוניתו בתקופת המשפט, באזור אחר במגרש. טענת המערער היא כי בעניין זה שגה בית המשפט שלא קיבל את טענותיו, ושגו גם הוועדה לתכנון ובניה כמו גם וועדת הערר, אשר לא פרשו כך את התכנית, ולא אישרו בדיעבד את המבנה כפי שהמערער שיפץ אותו.

13. בית משפט קמא התייחס לטענה זו, החל מעמ' 123 להכרעת הדין. תחילה התייחס בית המשפט לכך

שטענה זו עלתה לראשונה באמצע ההוכחות, אף כי נטען כי היא היא הטענה "המהותית" ביותר, ולאחר מכן חזר בו המערער ממנה, עד אשר הגיש בקשה לתיקון הפרוטוקול, ממנה השתמע כי בעצם לא חזר בו, כאמור לעיל. בית המשפט ציין כי המערער העלה טענה זו לפני הוועדות לתכנון ובניה, במקביל לניהול החקירה והמשפט. על החלטותיהן הדוחות טענותיו לא השיג המערער לבית המשפט בעתירה מנהלית. כך, הפכו החלטות אלה לחלוטות. לכן היום, מבחינה מעשית, בוודאי שאין לראות את המערער כמי שיש לו היתר להשתמש בחניה המקורה כשימוש עיקרי. בית המשפט קבע כי אין ההליך הפלילי יכול לשמש אמצעי לעקוף את החלטת הוועדה, באשר לא הייתה תקיפה ישירה של ההחלטות במסלול הקבוע בדין. בית המשפט אף ציין כי בקשותיו של המערער לוועדות התכנון, על פי תוכנו, סותרות את טענותיו בהליך דנן. דבר, המלמד לכאורה על חוסר תום לב. למרות הערות מקדימות אלה, אשר לשיטת בית המשפט די בהן לדחות הטענה גם בהליך הפלילי, בחן בית המשפט את הטענה לגופה (החל מעמ' 126 למטה).

14. בית משפט קמא מדגיש כי עותק ההיתר המצוי בידי הוועדה לתכנון ובניה אינו כולל את התיקון האמור. תיקון, המופיע רק במסמך אשר יצא מתחת ידי המערער. המערער, אשר טען כי בוצע שינוי כאמור בכתב יד, צריך היה להוכיח זאת באמצעות עדותו של מי שלטענתו ביצע את השינוי האמור. אולם, המהנדס מהתקופה הרלוונטית לא הובא להעיד בנקודה זו. לכן, על פני הדברים, התכנית המחייבת היא זו היוצאת מתחת ידי הוועדה לתכנון ובניה. על פי התכנית אשר מצויה בידי המועצה, חישוב השטחים מתאים לשרטוט, ועל פי חישובים אלה שטח החניה מחושב כ"שטח עזר" ולא כ"שטח עיקרי".

15. יתרה מכך, בית משפט קמא עמד על כך שאפילו המערער עצמו אישר בעדותו כי גם לפי התכנית אשר בידו, הדברים אינם חד משמעיים. אמנם, ברכיב החשבוני של חישוב שטח הבניה, נכלל לכאורה שטח החניה כ"שטח עיקרי", אך בשרטוט שטח החניה מופיע באופן נפרד, בבירור, כ"חניה מקורה", ולא כחלק מן הבית. זאת, תוך חריגה מקו הבניין (הודאת המערער בעובדה זו בעמ' 91 לפרוטוקול). לפי התכנית החלה על האזור, לא ניתן לבנות כל מבנה בחריגה מקו בנין, למעט מבנה החניה המקורה, כפי שאישר גם המערער. למערער לא הייתה תשובה לשאלה כיצד התזה שלו מתיישבת עם תקנון תכנית השכונה (ת/29) אשר מציין במפורש אפשרות קיומו של מבנה חניה מקורה כרכיב נפרד מהבית אף כי צמוד אליו, אך אינו מאפשר כל הרחבה נוספת (עמ' 94). מכאן, שגם אם יש התייחסות אחרת ברישום בכתב יד של ההיבט האריתמטי של שטחי הבניה, התרשים הוא חד משמעי, ותואם את תקנון התכנית, בעוד התזה של המערער מהווה פרשנות בלתי סבירה בעליל, אפילו היה מתקבל נוסח ה"גרמושקה" שלו. יתרה מכך, אפילו סתר ההיתר את התכנית (ת/29), בשל שגיאה כלשהי, הרי הוראות התכנית האזורית גוברות. בהקשר זה הוזכר כי המערער, כאדריכל, הוא אשר הכין את התכניות להיתר בעצמו, והיה מודע לכללים, כך שאם יש סתירה כלשהי, המערער עצמו אחראי לה.

16. בערעור, חזר המערער על הטענות שהעלה בבית משפט השלום, ובעיקר בפני הוועדות לתכנון ובניה, שם ביקש לאשר בדיעבד את הבניה שבנה. המערער ניסה לשכנע כי יש לקבל את ה"גרמושקה" על פי הנוסח שיצא תחת ידיו. לשם כך, הצביע שוב, בין השאר, על נספח 8 להודעת הערעור, מסמך רשימת הדרישות בעת הוצאת ההיתר המקורי (ולא ברור אם מסמך זה הוגש לבית משפט השלום). שם, נרשם כי "בחשובי השטחים יש להוסיף את שטח מבנה החניה כשטח עיקרי". כן נרשם שם כי פעולה זו הושלמה. טענת המערער היא כי רישום זה, המשתקף כתיקון שבוצע רק בגרמושקה היוצאת תחת ידו, מלמדת כי זו היא הגרסה הנכונה.

17. הטענה האמורה יפה, אלא שאין די בה. צודק בית משפט השלום בציינו כי צריך היה להביא עדים אשר

יסבירו את הרישומים האמורים. בהקשר זה חשוב לציין שבית המשפט קבע ממצא מהימנות שלילי ביחס למבקש באופן מפורש (עמ' 121), כך שבאדי היה עליו להוכיח טענתו בעזרת עד נוסף, ככל שניתן, או ליתן הסבר מדוע לא זומן עד נוסף. המערער לא הצביע על החלטה מהותית של הועדה עצמה, בכל שלב, בה הוחלט במפורש כי מותר לו, בחריגה מהתכנית של השכונה, להגדיר מבנה החורג מקו הבניין כמבנה בו מותר לעשות שימוש כמו השימוש של בית המגורים. קיומו של מסמך שמשמעותו אינה ברורה, אינו יכול להוציא מסמך אשר משמעותו כן ברורה מכלל פשוטו. המבנה שורטט כמבנה חניה, אשר לו פתח, אליו יכולה מכונית להיכנס, אף בגרמושקה שמחזיק המערער. המערער הוסיף קיר בניגוד לתכנית, וכך מנע אפשרות לשימוש במבנה על פי תכליתו, המוגדרת בשרטוט והמתאימה לתכנית השכונה.

18. עוד יש לומר כי חישובי השטחים נוגעים לשאלת אחוזי הבניה, ושטחי הבניה המותרים בשכונה, על פי התכנית החלה במקום. שהרי מותר היה על פי התכנית (ת/29) לבנות עד 250 מ"ר ויש להראות את חישוב שטח הבית כדי לקבל היתר. אם כן השאלה כיצד מחשבים את שטחי הבניה, אינה נוגעת בהכרח לשאלה איזה שימוש מותר בכל חלק של המבנה. כך לדוגמא, בשכונה בה נבנה בית שהוגדר שתהיה בו דירת מגורים הממוקמת מעל חנות, כאשר לפי התכנית מותר להשתמש בכל קומה לפי תכליתה בלבד, חישוב שטח הבניה הוא כולל. שניהם "שימוש עיקרי", אך אין לומר כי מותר לגור בחנות או לסחור בדירת המגורים. לכן, לכאורה, טענת המערער הבסיסית, לפיה שטח שהוגדר כחניה מותר למגורים משום שחושב כ"שטח עיקרי" באחוזי הבניה, אינה משכנעת.

19. המשיבה בתשובתה לערעור ציינה כי לא ייתכן להגדיר חניה מקורה כ"שטח עיקרי" שכן לפי תקנה 9(ד)(4) לתקנות התכנון והבניה (חישוב שטחים ואחוזי בניה בתכניות והיתרים), תשנ"ב - 1992, שטח כזה מוגדר, בהכרח, כשטח שירות, ואין ברישום בכתב ידו של בעל תפקיד כלשהו, אפילו בתום לב, כדי לשנות מהוראות מפורשות של הדין. בעניין זה צודק המערער כי מדובר בתקנות משנת 1992, כאשר התכניות שהכין לביתו הוכנו עוד בשנת 1988, והיתר הבניה ניתן בשנת 1991, לפני שנחתמו התקנות. אולם, היא הנותנת, שמדובר בשתי שאלות שונות, חישוב שטחי הבניה לעומת השימוש המותר בכל חלק של הבניה. בהקשר זה חשוב להדגיש כי בהוראות המעבר של אותן תקנות עולה כי ענין זה לא היה מוסדר לגמרי לפני כן, וניתנו מטעם זה הוראות פרשנות מפורטות לשלב הביניים. כך, שהוראה לפיה יש לחשב את החניה כשטח עיקרי, בתקופה שלפני התקנות, אינה מופרכת, אך גם אינה מלמדת כי שטח החניה המקורה נחשב כחלק משטח הבית מבחינת השימוש המותר. הדבר נכון במיוחד כאשר מצוין לגביו כי דינו שונה, במובן זה שחניה מקורה יכולה לחרוג מקו הבניין המסומן, אך בית המגורים עצמו לא יכול לחרוג, כמובן.

20. **סיכום של דבר**, נמצא כי אין בטענות הערעור בהקשר זה אלא פלפולי סרק בלבד. כמו הוועדה המקומית, ועדת הערר המחוזית ובית משפט השלום, לא שוכנעתי כי נפלה שגגה חמורה בהבנת היתר הבניה של המערער, שניתנה על פי תכנית אשר המערער הכין בעצמו. נהפוך הוא, הבניה היא בניגוד להיתר, והשימוש בשטח החניה לשימוש עיקרי הוא בעליל חריגה מהיתר הבניה. לפיכך, **טענת הערעור העיקרית של המערער - הטענה כי לא בוצעה עבירה של שימוש חורג - נדחית.**

טענות הגנה מן הצדק פרוצדוראליות

21. הטענה הראשונה בערעור לעניין הגנה מן הצדק היא כי גם אם היתר הבניה אשר בידו אינו ההיתר הנכון, הרי שרשאי היה להסתמך על **הבטחה שלטונית**, הבאה לידי ביטוי בשינוי האמור שעשה מהנדס המועצה בכתב

ידו (לטענת המערער), אשר כלל את שטח החניה בחישוב של "שטחים עיקריים". אכן, שאלה משפטית מעניינת היא, מה המשמעות של הבטחה שלטונית בהקשר להיתרי בניה, כאשר ניתן היתר בניה שלא כדין ובניגוד לתכנית. תיקון 116 לחוק התכנון והבניה מקדיש לעניין זה סעיפים מיוחדים. אולם, ככל טענה של הגנה מן הצדק, התשובה לשאלה תלויה בנסיבות העניין. דא עקא, שהמערער לא הוכיח את נסיבות העניין. המערער לא הוכיח כי ניתנה לו הבטחה שלטונית כלשהי. הן משום שגם המסמך שהוא מחזיק אינו משנה את מעמדה של החניה המקורה, כאמור לעיל, והן משום שבית המשפט לא קיבל את עדותו, אשר יכולה הייתה להיות מגובה בעדות של המהנדס בתקופה הרלוונטית, באשר לנסיבות של התיקון בכתב יד של ההיתר, בגרסה אשר בידו. כאמור, אף נקבעו בהכרעת הדין ממצאי מהימנות שליליים לגבי המערער, כך שלא די בעדותו (עמ' 121). כידוע, הנטל להראות כי מתקיימת הגנה מן הצדק היא על הטוען לקיומה של ההגנה. לפיכך, **אין ממש בטענה זו.**

22. עוד טוען המערער לקיומה של **הגנה מן הצדק בהעדר שימוע**. כתב האישום הוגש ללא שימוע, למרות היות המערער נבחר ציבור, וזאת בניגוד להנחיות היועץ המשפטי לממשלה. המערער הזכיר כי הוא **היה נבחר ציבור**, חבר הרשות המקומית, בתקופה בה בוצעה העבירה לכאורה, אף על פי שכבר חדל מלכהן בעת החקירה והגשת כתב האישום. בהקשר זה הדגיש המערער כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1004 מציינת באופן מפורש כי הנחיה זו חלה גם על מי שהיה בעבר נבחר ברשות המקומית, אף אם חדל לכהן. המדובר בהנחיה המורה לקיים שימוע למי שנדרש לגביו, כי ההחלטה להעמידו לדין תהיה של היועץ המשפטי לממשלה עצמו, או של מי שהאציל לו סמכות לשם כך, וממילא השימוע צריך להיות לפני הגורם המחליט.

23. בית משפט קמא, התייחס לטענה זו בהרחבה רבה. בית המשפט התייחס לכך שגם אם הופרה הנחיה, אין בכך כדי להביא לבטלות כתב האישום. כן ציין בית המשפט כי בפועל נשמע המערער, שהרי הוא זומן לחקירה, מסר גרסה ובעיקר מסר מכתב ובו פירוט טענותיו. הוזכר שאין מדובר בעבירה מסוג פשע לגביה יש חובה על פי דין ליתן אפשרות שימוע, לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי. מעבר לנימוקי בית המשפט, צדקה המשיבה בתשובתה לערעור, בצינה כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, המתייחסת לחובה לקיים שימוע עבור נבחר ציבור שחדל לכהן, חלה אמנם "ככל שהחקירה מתייחסת למעשים שנעשו בעת כהונתו" אך זאת רק "בקשר אליה" - לכהונתו. המשיבה מדגישה כי מעשי המערער נעשו בביתו הפרטי, ודבר אין להם עם כהונתו כנבחר ציבור. לכן, ההנחיה כלל לא חלה על המערער. עם זאת ציינה המשיבה כי בפועל כתב האישום אושר על ידי הפרקליטות. **סיכומו של דבר, לא הייתה חובה לקיים שימוע למערער כנבחר ציבור, כי כבר לא היה נבחר ציבור בעת ההחלטה להעמידו לדין ומעשה העבירה לא קשור לכהונתו. המשיבה יצאה ידי חובתה בקיום חקירה. לכן אף טענה זו נדחת.**

24. עוד נטען לקיומה של **"הגנה מן הצדק" מחמת שיהוי** בהגשת כתב האישום. נטען כי חלפו 14 חודש בין הגעת התיק עם הראיות לכאורה לתובע לבין הגשת כתב האישום. המשיבה לא חלקה על לוח הזמנים, אלא טענה כי חלק מן הזמן נדרש לקבלת אישור הפרקליטות להגשת כתב האישום, וחלק היה בהמתנה להחלטת הוועדה לתכנון ובניה, נוכח הבקשה שהגיש המערער להכיר בבניה שעשה, ולו כשינוי תב"ע נקודתי, שמא בכל זאת תאשר את המבנים. לאחר מכן הוגש כתב האישום. יש לציין כי ההסבר השני, לעניין הוועדה, אינו מסביר אלא את השבועות האחרונים, ואין בו הסבר לשנה שלמה של המתנה. לעניין ההסבר הראשון, קבלת אישור פרקליטות, אין בכך כדי להצדיק דחייה של יותר משבועות אחדים. בית משפט קמא ציין כי הוא מקבל את עדות המפקח לפיה, בשלבים ראשונים, ניתן למערער פרק זמן לתקן את מעשה העבירה, ורק לאחר מכן הייתה התקדמות בפעולות האכיפה. לאחר עיון בפרטים, קשה להעריך בכמה זמן בדיוק מדובר. אף אם אניח כי ניתן

למערער זמן של חודשיים או אפילו שלשה, אין בכך להסביר את כל התקופה, ועדיין נותרת תקופת שיהוי של כמעט שנה, שאינה מוסברת היטב.

25. למרות האמור, אין מקום לקבל את הטענה בדבר שיהוי כטענה להגנה מן הצדק. שיהוי של שנה אינו רצוי, אך אין מדובר בתקופה קיצונית ומדובר בתקופה הרחוקה מאוד מלהקים הגנה מן הצדק, וראו הפסיקה אליה הפנה בית משפט השלום בהקשר זה. המערער ידע את עמדת המשיבה, ולמעשה יכול היה גם לנצל זמן זה כדי להרוס הבניה או לקבל היתר. התנהלות המשיבה צריכה להיות טובה יותר, אך הדברים רחוקים מאוד מקבלת הטענה של הגנה מן הצדק. שיהוי של פרק זמן כזה, יכול להוביל, לכל היותר, לכך שבית המשפט יקח בחשבון את עניין חלוף הזמן, ביחס לעונש, בתוך מתחם הענישה, כפי שציין בצדק, בית משפט השלום. סיכומו של דבר, **אף טענה זו נדחית.**

טענות הגנה מן הצדק מהותיות - אכיפה בדרנית ושיקולים זרים

26. טענות אלה נטענות במשולב בהודעת הערעור. בהכרעת הדין קיבלו שתי טענות אלה התייחסות נפרדת. שאלה האפליה והאכיפה הבררנית נדונה החל מעמוד 106, ושאלת השיקולים הזרים נדונה החל מעמוד 113, לאחר הדיון בטענת השיהוי. עיקר טענת האפליה ממוקד בכך שהמערער מצביע על שתי משפחות של שכנים בשכונה, אשר גם הן ביצעו עבודות בניה, אשר פגעו באפשרות לחנות בתוך המגרש. זאת, בניגוד להוראות התכנית החלה על השכונה (ת/29). השינוי נעשה על ידי הגבהת הקרקע לשם יישור השטח, אך באופן שאינו מאפשר חניה של רכב במקום המיועד לכך נוכח המדרגה שנוצרה. המערער טוען עוד כי דווקא זהותן של שתי משפחות אלה היא המלמדת כי שיקולים זרים הביאו להגשת כתב האישום. שכן, בשנת 2012, כאשר נערכה החקירה נגדו, היו המערער ובני שתי משפחות אלה נציגים של הישוב שלהם במועצה האזורית. באותה שנה, הוא עצמו היה מועמד לראשות המועצה. מכאן, מהעובדה שהוא נחקר אך לא הם, ביסס המערער טענת אפליה, והסיק כי ההבחנה בינו לבין שכניו נובעת משיקולים זרים, על רקע פוליטי.

27. טענות אלה נדחו על ידי בית משפט קמא. ראשית, בהקשר של טענת האכיפה הבררנית במובן הצר, הרי מדובר בכלל בעבירות אחרות. אמנם גם עבירות אלה קשורות לחניה, אך אין מדובר בשימוש חורג קיצוני כמו שימוש במבנה החניה כמבנה מגורים, או ליתר דיוק חדר עבודה. יתרה מכך, בית המשפט קיבל את הסבר מהנדסת המועצה כי אצל אחת המשפחות כלל לא נוצרה בעיה ממשית כי מדובר היה במדרגה קטנה המאפשרת עדיין חניה. בית המשפט אף קיבל את הסבר המפקח לגבי המשפחה השנייה, שגם גובתה בתמונה (של מכונית חונה), כי הדבר תוקן על ידי הוספת פסים שאפשרו עליה של רכב, למרות שהמהנדסת לא זכרה עניין זה. טענת המערער, בסיכומים ובהודעת הערעור, לפיה זווית העלייה והמדרגה של משפחות אלה אינן מאפשרות חניה של רכב מצוי, אלא רק רכב בעל כושר עבירות מיוחד, נדחתה. זאת, באשר הטענה לא הוכחה ולא הוצגה למהנדסת בחקירה נגדית.

28. בית משפט קמא קיבל את דברי המהנדסת והמפקח כי האכיפה בעבירה מהסוג שביצע המערער נעשית בהתאם למדיניות כללית, וללא משוא פנים. זאת, בין השאר, בהתאם לדו"ח שהגיש המפקח לוועדה, אודות ריבוי של עבירות מסוג זה, ומסוג פיצול דירות, בשכונה. לדברי המפקח, כל המשפחות אליהן פנתה מחלקת האכיפה בענין החניה תקנו את השינוי האסור. מלבד המערער, משפחה אחת נוספת לא תיקנה, ובעל אותו בית עמד לדין. בית המשפט ראה חשיבות גם בעובדה, אותה אישר המערער, לפיה המערער עצמו ביצע עבירה אחרת

(בניית אוהל קבוע בחצר), אך לא הועמד לדין בגין אותה עבירה. זאת, לאחר ששמע להתראות המפקח והסיר את המבנה. בית המשפט קבע כי, מעבר לתחושה סובייקטיבית של המערער, לא הצליח המערער להראות כי הופלה באיזה אופן, או כי עמד מניע פסול ביסוד פעולות האכיפה שננקטו נגדו.

29. המערער בערעורו חזר על טענות עובדתיות שטען לפני בית המשפט, ובין השאר טען למידות מדויקות של המדרגה בכניסה לחניה של אותן משפחות כדי לבסס את טענתו. עובדות, אשר לא הובאו לפני בית משפט השלום, וחשוב מכך הן לא הובאו לפני המהנדסת במסגרת החקירה הנגדית. לכן, ברי שלא ניתן לבסס על נתונים אלה כל ממצאים בערכאה זו. יתרה מכך, אפילו צודק המערער לגבי המדרגה, לכל היותר יצליח להוכיח בכך כי המהנדסת שגתה כאשר אישרה הפתרונות של אותן משפחות. אולם, הטענה כי אישור קיומה של מדרגה לא תקנית בכניסה לחניה, מבססת טענת אפליה ביחס למערער, אשר לא יצר מדרגה אלא בנה קיר, סגר המבנה לגמרי, העמיד מדפי ספרים, שולחן עובדה ומחשב, ומשתמש במבנה לתכלית אחרת - שגויה בעליל. מדובר בעבירות בקנה מידה אחר לגמרי, ואף אם יש ממש בטענה לטעות באכיפה, ועל פני הדברים נראה שאין טעות כזו, בכל מקרה אין ממש בטענת האפליה.

30. המערער סובר כי קיימת "אפשרות לא מופרכת, כי שיקול זר עמד ביסודה של ההחלטה להגיש כתב אישום", וסובר כי שגה בית המשפט אשר האמין למהנדסת ולמפקח בתשובותיהם לשאלותיו. אך יוזכר כי הנטל על המערער להוכיח את טענתו בדבר קיומו של שיקול פסול. המערער לא הצליח להראות ראיות ממשיות המוכיחות אפשרות זו, ואף לא הראה טענה שיש בה כדי להפריך את ממצאי המהימנות החיוביים של בית המשפט ביחס לעובדי הציבור, והממצאים השליליים כלפיו. בנסיבות אלה, **נוכח נימוקיו הברורים והנכוחים של בית משפט השלום, יש לדחות אף את טענת הגנה מן הצדק בשל לאפליה ושיקולים זרים.**

הערעור על גזר הדין

31. בית משפט קמא, בגזר דינו, קיבל את טענת המשיבה לענין מתחם העונש ההולם לקנס, וקבע מתחם הנע בין 15,000 ₪ לבין 40,000 ₪. כאמור, על המערער נגזר לשלם קנס בסך 20,000 ₪ (אף זאת כבקשת המשיבה), לשלם היטל השבחה בסך 20,000 ₪ (תוך דחיית שומת המערער אשר סתרה את הכרעת הדין, אך בהפחתה משומת המשיבה), לחתום על התחייבות בסך 40,000 ₪ וכן ניתן צו להרוס ולהתאים את המבנה.

32. לענין **היטל השבחה**, המערער טען כי שגה בית המשפט עת קיבל את חוות דעתו של השמאי מטעמה של המשיבה ודחה את חוות הדעת מטעמו. המערער סובר כי מאחר וניתן לו היתר לשימוש חורג, אין סעיף 218 לחוק התכנון והבניה, עליו נסמך בית המשפט בעקבות השמאי מטעם המשיבה, מהווה מקור לחיובו בהיטל השבחה, שכן אין מתן היתר לשימוש חורג מביא להשתת היטל השבחה. המערער טען עוד כי הכנסתו בפועל בגין השימוש באותו מבנה הייתה מזערית, כ-500 ₪ לחודש (בערך מחצית משומת שמאי המשיבה) וזאת, במשך 7 שנים.

33. המערער שוגה. מתן היתר לשימוש חורג יכול בהחלט להביא להטלת היטל השבחה, כעולה במפורש מהגדרת השבחה בתוספת השלישית לחוק התכנון והבניה: "עליית שוויים של מקרקעין עקב אישור תכנית, מתן הקלה או התרת שימוש חורג". סעיף 218 בא לידי ביטוי היום, לאחר תיקון 116 לחוק, בסעיף 254 לחוק התכנון והבניה, שלא הקל עם המערער. טענת המערער כי הרוויח בפועל פחות מהערכת השמאי, אינה

רלוונטית לעניין זה כלל. השאלה אינה כמה הרוויח בפועל, או מה אינטנסיביות השימוש האישי שלו, אלא כמה עלה ערך הנכס (אשר חושב לפי רווחי השכרה צפויים למשך התקופה המצומצמת). בית משפט קמא, היה זהיר, והפחית במידה משמעותית מחוות דעת השמאי, בשל שיקולים שפורטו בגזר הדין. פשוט שאין מקום להפחתה נוספת, ויש להשאיר את שיעור היטל ההשכחה על כנו.

34. המערער טען כי הקנס שהושת עליו, בשל חומרת העבירה, הינו שגוי וממילא לא סביר, והוא אף חורג ממתחם הענישה ההולם. לשיטתו, יש להתחשב בכך שעבירת הבניה התיישנה וכך למעשה הורשע בעבירות השימוש בלבד.

35. אין בידי לקבל טענות אלה מן הטעם הפשוט שהקנס שהושת הוא קל בנסיבות העניין, קל מאוד. בית משפט קמא ציטט לא מעט פסיקה בדבר החובה להחמיר בעבירות תכנון ובניה, הדברים אותם אזכר בית המשפט, על חשיבות התכנון לפני הבניה, התפשטות התופעה של בניה בלתי חוקית, אופי הפגיעה באינטרס הציבורי בשל עבירות מסוג זה, והצורך להחמיר בענישה, כולם נכונים. אולם, **לטעמי, הרטוריקה הנכונה של בית המשפט לא באה לידי ביטוי מעשי בקביעת מתחם העונש ההולם, שלטעמי אינו משקף נכונה את חומרת מעשי המערער ואינו הולם את מידת אשמו**. אכן, בית המשפט קבע את המתחם ואת הקנס עצמו בגובה שנתבקש על ידי המאשימה, ולא בנקל יחמיר בית המשפט מעמדת המאשימה. אולם, לטעמי, בעניין זה שגו הן המשיבה והן בית המשפט. **לפיכך, אני נאלץ לחלוק על המתחם שקבע בית המשפט**.

36. יש לזכור כי מעבר לגובה הקנס המרבי לעבירה אחת, סמכות בית המשפט להטיל בעבירות שימוש חורג גם קנס נוסף, יומי, על כל יום שימוש. בית המשפט רשאי היה להטיל גם "כפל שווי", מעבר לסכום ההשכחה. ב"כ המשיבה טען בדיון בבית משפט שלום, כי לא ביקש קנס יומי מתוך התחשבות בכך שבכוונתו לבקש להטיל היטל השכחה. לטעמי בכך שגה התובע. שכן, עמדת המחוקק היא שיש להטיל היטלי חובה בהתאם למעשה שנעשה, שכן זכות הציבור שקופתו לא תצא נפסדת בשל כך שבניה נעשתה שלא כדין, והעברין לא קיבל ההיתרים הנדרשים. זהו סוג של חוב אזרחי של הבונה הבלתי חוקי כלפי הציבור. הטלת ענישה ההולמת את המעשה, נובעת מעניין ציבורי העומד בפני עצמו - החובה להעניש עבריינים. סמכות הענישה היא נפרדת ועצמאית. אין לראות בהטלת היטל חובה משום נסיבה משמעותית לקולה המצדיקה הקלה גדולה, למעט אולי במקרים בהם ההיטל עצמו מביא למצוקה כלכלית קיצונית, או מחמיר אותה, כאשר הדברים נבחנים במסגרת סעיף 40 לחוק העונשין. לא זה המקרה שלנו. המערער עצמו טען כי הרוויח סכום של בערך 500 ₪ לחודש מהנכס, שכן השתמש בו כמשרד, לפחות חלקית. בית משפט קמא קבע, אגב ההחלטה לעניין היטל ההשכחה, כי הנכס היה שווה הרבה יותר מכך, והענישה שנתבקשה וניתנה אינה משקפת העונש כראוי.

37. באופן פרטני יש לומר כי הצד התחתון של מתחם הקנס, שנקבע על ידי בית המשפט ל- 15,000 ₪, היינו 30 חודשי רווח להערכת המערער עצמו, אינה בבחינת ענישה הולמת, ולכן לא יכול לשמש כגבול המתחם. בענישה כזו יוצא חוטא נשכר והמסר המתקבל הוא סלחנות כלפי עוברי עבירה. זאת, במיוחד כאשר מדובר בשימוש לאחסון ולחדר לימודים משפחתי, וגם לעבודה, ואין מדובר בתוספת דחק, שנעשתה מתוך מצוקת מגורים של משפחה קשת יום.

38. לטעמי, בעבירות מסוג זה, הצד התחתון של המתחם נגזר משומת ההנאה מהנכס, לא רק הרווח הכלכלי, אלא גם ההנאה הישירה של בעל הנכס, או משפחתו. שומת ההנאה מהנכס היא נקודת המוצא להערכת הצד התחתון של המתחם. מנקודת מוצא זו, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה, יש לבחון אם

להפחית או להוסיף, לפי נסיבות המעשה ומידת האשם של כל נאשם, בכל מקרה קונקרטי. זאת גם, בכפוף למצב הכלכלי של הנאשם המשפיע על המתחם לפי סעיף 40 לחוק העונשין. אם לא כן, אין מדובר כלל בענישה בפועל, שהרי הנאשם נהנה מהנכס יותר מכדי עונשו, והוא רק הרוויח מביצוע העבירה. ודוק, ההנאה תהיה כמעט תמיד הרבה מתחת לעונש המרבי, שהרי ניתן להטיל גם "כפל שווי" כחלק מהקנס.

39. מדובר בהנאה מתוספת לבית צמוד קרקע, תוספת המשמשת למטרות עסקיות ומשפחתיות. אם בית המשפט העריך במקרה זה את ההשבחה ב - 40,000 ₪, מבלי שמצא סיבה לקבוע כי לא זו הייתה ההנאה מהנכס, הרי שההנאה זו היא נקודת מוצא ממנה יש להעריך את הצד התחתון של המתחם.

40. הצד העליון של מתחם הקנס תלוי במידת האינטנסיביות של השימוש, הרווח בפועל ומכלול נסיבות רחב עוד יותר, אך בדרך כלל לא יהיה פחות מפי שתיים מההנאה או ההשבחה. עם זאת, בעבירות כלכליות מובהקות מאוד, כגון עבירות של קבלנים הבונים מעבר למותר להם, או בניה של יחידות עסקיות שלמות, כגון בנית חנות ללא היתר או דירה להשכרה, יש לקחת בחשבון שהמתחם יכול גם מאסר על תנאי או מאסר בפועל, והדבר עלול להשפיע על הערכת הצד העליון של מתחם הקנס.

41. אף לעניין המיקום בתוך המתחם קיבל בית משפט קמא את עמדת המשיבה, והטיל קנס בן 20,000 ₪, היינו רבע הדרך בין הצד התחתון של המתחם לצדו העליון. גם בהקשר זה, אני מוצא עצמי במחלוקת הן עם התביעה והן עם בית משפט קמא. במה זכה המערער כי עונשו יתקרב לצד התחתון של המתחם יותר מאשר לעליון? המערער לא הודה, לא התחרט ולא חסך זמן שיפוטי על ידי הודאה. מנגד, בית משפט קמא לא נתן משקל לחלוק הזמן, אף כי ניתן היה, לטעמי ליתן לכך משקל מה (הן לזמן עד הגשת כתב האישום והן לזמן ניהול המשפט, אף כי חלק נכבד מהעיכוב נבע מהתנהלות המערער עצמו, כאמור). אומנם אין למערער עבר פלילי, וגם מטעם זה לא ראוי היה להחמיר בעונשו, אולם לדעתי העונש הנכון היה צריך להיות סביב אמצעו של המתחם דווקא. אם כי, בעניין ענישה בתוך המתחם, אף אני לא הייתי חורג מעמדת התביעה, אלא בנסיבות מיוחדות מאוד. נמצא, שאף בהערכת העונש בתוך המתחם, לדעתי שגתה התביעה לקולה, וממילא גם בית המשפט שהלך בעקבותיו.

42. משמע - **הקנס שהוטל על הנאשם שגוי לקולה, הן לעניין המתחם והן לעניין המיקום בתוך המתחם. לפיכך, פשיטא שאין מקום להקל בו עוד כבקשת המערער.**

סיכומי של דבר - לא נמצא ממש בטענות המערער נגד ההרשעה בהיבט העובדתי ונדחו טענותיו לקיומה של הגנה מן הצדק. העונש שהוטל קל מן הראוי לעבירה מסוג זה. אשר על כן הערעור נדחה על כל חלקיו.

בהתאם להסכמת הצדדים, פסק הדין ניתן בהעדרם.

המזכירות תעביר עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י' אלול תשע"ח, 21 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.